

ellers saa buldrende Stemme besynderlig afdæmpet. Paa de mange bekymringsfulde Spørgsmaal, der rettedes til ham, svarede han regelmæssig, med et Forsøg paa at bevare en fortrøstningsfuld Ro:

„Lad os se Tiden an, Venner! Og hvad der end sker . . . lad os være rolige! Ikke forivre os, eller lade os forlede til Udskejelser! Det er Hovedsagen! Naar vi blot ubrydeligt holder fast ved vore Krav, skal vore Fjender nok en Gang være nødt til at give Køb -- vær vis paa det!“

Overalt hørte man Forespørgsler om Væver Hansen. Man vidste, at han om Morgenens var tagen ind til Købstaden for at faa Telegrammerne fra Kjøbenhavn, og man havde regnet ud, at han maatte kunne være tilbage inden Middagstid. Men endnu havde ingen set ham, og Kirkeklokkerne begyndte at ringe, og Følget steg til Vogns, uden at han var kommen.

Det var en klar Solskinsdag med blaa Himmel, grønnende Marker og skingrende Lærkesang, og midt i denne Foraarsjubel gjorde det lange, mørke Ligtog, der Skridt for Skridt bevægede sig sydpaa ad den bugtede Sognevej, en dobbelt sørgmodig Virkning. Det var efter Emanuels Ønske, at Gutten skulde stedes til Hvile i Bedstefaderens, den gamle Anders Jørgens Familiebegravelse ude omkring